

Miljøverndepartementet
Boks 8013 Dep.
0030 Oslo

Statens forurensningstilsyn
Postboks 8100 Dep, 0032 Oslo
Besøksadresse: Strømsveien 96

Telefon: 22 57 34 00
Telefaks: 22 67 67 06
E-post: postmottak@sft.no
Internett: www.sft.no

Dato: 25.01.2006
Vår ref.: 2002/368 531.1
Deres ref.:
Saksbehandler: Pål Spillum, telefon: 22573520

Strategi for nedbrytbart avfall - forslag til regelverk for deponiforbud for nedbrytbart avfall

SFT foreslår at det i tråd med vår strategi for nedbrytbart avfall innføres et forbud mot å deponere nedbrytbart avfall fra 1. januar 2009. Forbudet avgrenses til avfall med et høyere innhold enn 5 % totalt organisk karbon (TOC), eller tilsvarende nedbrytbart innhold målt ved en glødetest.

Vi foreslår ikke generelle unntaksmuligheter i forskriftsutkastet, men vil invitere høringsinstansene til å komme med begrunnede forslag til unntak for spesifikke avfallsfraksjoner. Vi foreslår også at forurensningsmyndigheten gis en generell adgang til å gi unntak i uforutsette situasjoner med små konsekvenser.

For å gjennomføre dette forbudet må det bygges opp en betydelig kapasitet innen alternative behandlingsformer for nedbrytbart avfall. For å få på plass en slik kapasitetsutbygging så raskt som mulig er det viktig at vi er tydelige og allerede nå gir signaler om en restriktiv dispensasjonspraksis.

Vi viser til SFTs strategi for nedbrytbart avfall av juni 2004, Miljøverndepartementets oppdragsbrev av 29. juni 2005 og senere kontakt hvor vi ble gitt utsatt frist for oversendelse av vårt forslag til regelverk. Vedlagt følger SFTs utkast til endring i avfallsforskriften kapittel 9 og utkast til konsekvensvurdering.

Når det gjelder oppdraget om å utarbeide et forslag til ny landsdekkende forskrift om avfallsplaner i kommunale byggesaker, vil vi komme tilbake til det innen fristen 1. mars 2006. Vi vil også komme tilbake med en oppsummering av vårt arbeide med å styrke etterlevelsen og oppfølgingen av etablerte virkemidler med fokus på å redusere metanutslippene fra avfallsdeponier.

I vårt arbeid med å utforme dette forbudet har vi valgt å holde en relativt åpen prosess. Vi har brukt en ekstern konsulent (Hjellnes COWI) til å utrede avgrensningen av deponiforbudet og vurdere unntak fra forbudet, og vi har hatt uformell kontakt med en rekke aktører både innenfor næringslivet (PIL/NHO), kommunesektoren (NRFs arbeidsgruppe for avfallsdeponering) og enkelte fylkesmenn.

Avgrensning av forbudet

SFT ønsker å gjennomføre en mest mulig objektiv avgrensning av forbudet, med minst mulig tolkningstvil. Samtidig vil vi gjerne ha en avgrensning som er enkel å praktisere, og hvor det er lavest mulig kostnader forbundet med selve praktiseringen av forbudet. Disse hensyn er ikke nødvendigvis sammenfallende.

Vi har valgt å foreslå å knytte forbudet til innhold av totalt organisk karbon i avfallet (målt som TOC), eller til glødetap. TOC-testing egner seg hovedsakelig til testing av homogent materiale, fortrinnsvis i flytende form. Måling av glødetap er en testmetode som egner seg særlig for blandet, heterogent materiale. De to testmetodene utfyller hverandre godt i forhold til å måle på avfall, samtidig som det finnes etablerte norske standarder for begge testmetodene. Vi foreslår at de to testene blir likeverdige, slik at avfall som har passert en av testene kan deponeres. Vi vil i det videre arbeidet vurdere om andre testmetoder, f.eks. respirasjonstester, kan være velegnet i tillegg til, eller ev. i stedet for, de metodene vi nå foreslår. Vi ser det som naturlig å utfordre laboratoriemiljøene i selve høringen av forskriftsendringen på hvilke tekniske tester som egner seg, og vil ev. endre forskriftsteksten ut fra disse uttalelsene.

For avfall som egner seg for TOC-testing, foreslår vi at avfall med høyere innhold enn 5 % TOC blir forbudt å legge på deponi. Et problem med et forbud knyttet til TOC er at TOC ikke bare omfatter det biologiske nedbrytbare materialet i avfallet, som er det som skal vekk fra deponi. TOC inkluderer også fossilt materiale som ikke inngår i deponiforbudet, som f.eks. plast, og ikke-nedbrytbart karbon, som f.eks. grafitt. TOC er også vanskelig å måle i sammensatt og fast avfall, og er en parameter som særlig egner seg for flytende, homogent avfall. Det kan tilsi at det for noen avfallstyper med høyere innhold av TOC enn 5 % kan være aktuelt med tilleggstester, f.eks. glødetesting.

For heterogent avfall foreslår vi å sette en grense for hva som kan deponeres basert på en glødetest. Glødetesten brukes på avfall som ikke egner seg for TOC-testing eller hvor det antas at TOC er misvisende for intensjonen bak forbudet pga. innhold av fossilt materiale eller ikke-nedbrytbart karbon. Grenseverdi foreslås satt slik at det blir forbudt å deponere avfall med høyere glødetap enn 5 %.

Testing av avfall på TOC eller glødetap skal foretas etter aksepterte standarder. For TOC foreslår vi at det brukes Norsk Standard NS-EN 13137 "*Karakterisering av avfall. Bestemmelse av totalt organisk karbon (TOC) i avfall, slam og sedimenter*". For glødetap foreslår vi brukt Norsk Standard NS 4764 "*Bestemmelse av tørrstoff og gløderest i vann, slam og sedimenter*".

I Sverige er det tilsvarende forbudet utformet med en grense på 10 % TOC (målt i vekt) for homogent avfall, og en grense på 10 % brennbart (målt i volum etter en visuell kontroll). En grense på 5 % TOC er ikke nødvendigvis vesentlig strengere enn en grense på 10 % TOC, dette fordi vi antar det er få avfallsstrømmer som faktisk vil ligge mellom disse to nivåene. Vi foreslår at det i høringen av forslaget til forskriftsendring inviteres til å komme med synspunkter på denne grensen.

Vi finner det videre problematisk å sette en grense som ikke er basert på et objektivt kriterium, jf. den svenske grensen for sammensatt avfall som er basert på en visuell skjønnsmessig vurdering.

Den ene avfallsfraksjonen hvor vi er usikre på om denne grensen er passende satt er restavfall fra BA-sektoren, dvs. fra riving og rehabilitering av bygninger. Fra denne sektoren ser vi det som viktig å unngå at store mengder treavfall går til deponi, jf. også det arbeidet vi gjør med å lage et forslag til regelverk for obligatoriske avfallsplaner i BA-saker. Usikkerheten her er knyttet til hvor godt det er mulig å sortere BA-avfall innenfor rimelige tekniske og kostnadmessige grenser. Vi foreslår likevel å sette grensen for hva som kan deponeres på samme nivå også for denne avfallsfraksjonen, og så bruke høringen for å få inn begrunnede innspill på grensen.

Vi har også vurdert den satte grensen i forhold til forurenset grunn. Vi har funnet at en grense på 5 % TOC er uproblematisk i forhold til å beholde deponering på avfallsdeponi som en mulig disponeringsløsning for slikt avfall.

Parallelt med dette arbeides det med norsk gjennomføring av EUs regelverk for akseptkriterier på deponier (vedlegg II). I dette regelverket settes det nye og strenge grenser for innholdet av nedbrytbart materiale (målt i TOC) i farlig avfall som deponeres på deponier for farlig avfall og avfall som deponeres i deponiceller som inneholder gips. Disse grensene er på tilsvarende nivå med de grenser vi foreslår her.

Behov for unntak fra forbudet

SFT er i oppdraget fra Miljøverndepartementet særlig bedt om å vurdere hvordan det mest hensiktsmessig kan innføres unntak fra forbudet basert på bl.a. miljø- og distriktsmessige hensyn. Vi ser det ikke hensiktsmessig å foreslå et generelt unntak fra forbudet av slike årsaker. Det har flere grunner. Vi har gjennom en årrekke redusert antall deponier her i landet, fra mer enn 250 deponier for kommunalt avfall i 1990 til om lag 100 i dag. Antallet deponier vil reduseres ytterligere de neste årene, både som følge av krav i deponidirektivet og som følge av dette forbudet mot å deponere nedbrytbart avfall. Vi ser i tillegg at kostnadene ved transport av avfall er lave. Analyser har vist at energiinnholdet i avfall forsvarer lang transport av avfall til energiutnyttelse og de siste årene har dumpingpriser på deponering ført til at avfall har blitt transportert langt også for å bli lagt på deponi. Vi ser derfor ikke noe relevant behov for generelle unntak fra deponiforbudet av distriktsmessige hensyn.

Det kan argumenteres for at miljøkonsekvensene ved å tillate deponering av nedbrytbart avfall på små deponier for avsidesliggende bosettinger er små. De strenge miljøkravene

som følger av deponidirektivet er imidlertid så kostnadskrevenne at det ikke er realistisk å tro at små, lokale deponier vil fortsette i drift. Vi ser derfor ikke behov for et generelt unntak av denne typen, jf. også at forbudet blir innført som følge av et globalt miljøproblem, og ikke pga. lokale miljølemper ved deponier (selv om lokale miljøproblemer også vil bli bedret som en følge av forbudet).

Vi ser likevel noen behov for å kunne gi unntak fra forbudet. Det kan ta lang tid å få alternativt behandlingskapasitet i drift fra et vedtak om bygging er fattet (planlegging, prosjektering, høring av konsekvensvurdering, bygging og uttesting/prøvedrift). Det vil derfor i en del tilfeller kunne bli behov for midlertidig unntak. Vi foreslår at slike unntak blir sett i sammenheng med at det foreligger avtale om levering av avfall til igangsatt prosjekt, og at deponering med dispensasjon kan bli ilagt en høyere sluttbehandlingsavgift, jf. omtale nedenfor. Slike unntak må være tidsbegrenset.

Videre kan det være aktuelt å gi unntak for enkelte avfallsfraksjoner som det ikke finnes andre behandlingsmåter for. Vi foreslår at vi i høringsutkastet ikke legger opp til å foreslå slike unntak, men at vi i høringen inviterer til å komme med begrunnede forslag til avfallsfraksjoner hvor et deponeringsforbud vil være særlig uheldig eller medføre ikke-tilsiktede effekter. Det kan f.eks. være avfallsfraksjoner med kjemiske og/eller fysiske egenskaper som gjør at det ikke finnes andre realistiske løsninger enn deponering.

Vi ser også at det kan dukke opp enkelttilfeller hvor det ikke finnes gode alternative løsninger, og hvor forurensningsmyndigheten bør ha en generell adgang til å gi dispensasjon i tilfeller hvor miljøkonsekvensene ansees som små.

Ut fra disse vurderingene foreslår vi at forurensningsmyndigheten i forskriften gis adgang til i særlige tilfeller å gi unntak fra forbudet mot deponering. SFT vil utarbeide retningslinjer for tidsbegrensede unntak fra forbudet i påvente av ferdigstillelse av igangsatte behandlingsanlegg.

De viktigste konsekvensene av SFTs forslag

Effekter på utslipp og kostnader av å gjennomføre SFTs strategi for nedbrytbart avfall er i stor grad omtalt i vårt strategidokument av juni 2004. Konsekvensvurderingen endrer ikke på konklusjonene i strategien.

De beregninger vi har gjort viser at innføringen av et forbud er samfunnsøkonomisk lønnsomt. Vi understreker likevel at det er betydelig usikkerhet både i de forutsetninger som ligger til grunn for beregningene og i hvordan de ulike aktørene vil tilpasse seg til alternative disponeringsmåter for det nedbrytbare avfallet. De fremtidige økonomiske rammebetingelsene for energiutnyttelse av avfall og andre fornybare energikilder vil være viktige her. I SFTs klimatilaksanalyse er innføringen av deponeringsforbudet for nedbrytbart avfall et relativt billig tiltak med betydelig effekt, også etter omleggingen av metanberegningsmodellen i 2005.

I SFTs strategi av juni 2004 anslås at 937 000 tonn nedbrytbart avfall går til deponi i 2003 med dagens regelverk. Det er gjort fremskrivninger av avfallsmengdene i samarbeid

med SSB. I strategien er det anslått at innføringen av et deponeringsforbud for nedbrytbart avfall vil føre til at det på sikt deponeres mindre enn 200 000 tonn nedbrytbart avfall. Strategien anslår at innen 2011 vil om lag 620 000 tonn nedbrytbart avfall finne alternativ disponering, sett i forhold til fremskrivningene basert på dagens politikk.

En plukkanalyse av restavfall fra ulike avfallsselskaper, gjennomført av Hjøllnes COWI på oppdrag fra NRF og delfinansiert fra SFT, viser i gjennomsnitt en rest av om lag 72 kg nedbrytbart avfall pr. person/år i restavfallet for avfallsselskap hvor det gjennomføres kildesortering av matavfall. Dette tilsvarer rundt 325 000 tonn nedbrytbart avfall i restavfallet bare fra husholdningene, dersom de samme utsorteringsordningene blir gjennomført på landsbasis. Dette anslaget blir noe modifisert av at en del kommuner forbrenner restavfallet i dag. I tillegg kommer imidlertid nedbrytbart næringsavfall som går til deponering.

De avfallsselskapene som undersøkelsen omfatter, anses å være blant de selskapene som har kommet lengst innenfor kildesorteringsløsninger, og vi antar det er vanskelig å oppnå særlig bedre utsortering av disse fraksjonene. Det skyldes at mye emballasje mv. som havner i restavfallet er for tilsølt av matavfall til at det kan brukes til materialgjenvinning. Vi antar at den eneste måten å få et restavfall med lavt innhold av nedbrytbart avfall vil være å sortere i en brennbar og en ikke-brennbar fraksjon. Den ikke-brennbare fraksjonen vil i tilfelle utgjøre så liten mengde at det trolig er av begrenset nytte for et avfallsselskap å sortere den ut separat.

Ut fra dette tror vi ikke det er mulig å lage kildesorteringsløsninger i husholdningene som er gode nok til å kunne redusere den nedbrytbare mengden i restavfallet nok til at målene og intensjonen i strategien nås. En viktig konsekvens av deponeringsforbudet slik vi foreslår at regelverket utformes, blir dermed at det ikke lengre blir mulig å deponere restavfall fra husholdningsavfall.

En viktig konsekvens av dette, er at kommuner og interkommunale selskap som baserer seg på deponering av restavfall må finne en annen sluttbehandlingsløsning. For restavfall som ikke egner seg for annen gjenvinning, betyr det i praksis forbrenning med energiutnyttelse. Det innebærer at en del avfallsselskap som i dag deponerer restavfall enten må bygge forbrenningsanlegg, eller inngå avtale om forbrenning av dette restavfallet med andre aktører. Det kan innebære større kostnader for relativt nye deponier som i liten grad er nedskrevet. Samtidig vil det bidra til å øke deponiets levetid. Mange av dagens deponier skal uansett ikke oppgraderes til å kunne drive videre etter 2009, noe som vil bidra til å styrke konkurransesituasjonen til de deponiene som er oppgraderte til å fylle deponidirektivets krav.

De samme krav for hva som tillates deponert vil gjelde for næringsavfall som i sammensetning likner på husholdningsavfall (forbruksavfall før 1. juli 2004). For næringsavfall generelt er det likevel mange avfallsfraksjoner som er vesentlig renere og enklere å utnytte til andre formål enn husholdningsavfall. Det gjelder både nedbrytbare og ikke-nedbrytbare fraksjoner.

Forbudet vil også omfatte nedbrytbare avfallsfraksjoner fra produksjonsprosesser i industrien. Slike avfallsfraksjoner er imidlertid ofte relativt homogene, og dermed enkle å karakterisere i forhold til forbudet. Vi har i dag begrenset kunnskap om hvilke konsekvenser vårt forslag til endring av forskriften vil ha for enkeltbedrifter, men vi antar at høringen vil gi oss mer informasjon om disse avfallstypene og ev. konsekvenser for bransjer og enkeltbedrifter.

Alternativ disponering – forholdet til etablerte gjenvinningsordninger

Når vi ikke lengre tillater deponering av restavfall fra husholdningsavfall, innebærer det at mye av husholdningsavfallet må disponeres på annen måte. Vi antar at en stor andel av dette vil bli energigjenvunnet, og at det også vil være vekst i materialgjenvinningen. Vi ser at deler av f.eks. papir- og pappavfallet er for tilsølt til å kunne materialgjenvinnes, og restavfallet etter kildesortering av ulike fraksjoner inneholder for mye av plast og andre stoffer til at det egner seg for kompostering eller utråtning. Dette avfallet kan likevel egne seg godt for energigjenvinning, særlig restavfall hvor store deler av det minst energirike matavfallet er frasortert for kompostering e.a.

Vi har vurdert hvorvidt en praktisering av deponiforbudet som vi nå foreslår vil kunne true etablerte kildesorteringsløsninger, og på sikt undergrave dagens materialgjenvinning. Vi tror ikke det vil skje. Vi har i dag kildesortering av papir, papp og drikkekartong, også i de kommuner hvor restavfallet går til deponering. I kommuner som har hatt kildesortering av matavfall, har vi ikke sett noen entydig tendens til at denne kildesorteringen har blitt avsluttet om kommunene har gått over fra deponering til forbrenning som behandlingsform for restavfallet. Enkelte steder, f.eks. i Oslo, har vi sett at selv om restavfallet har gått til forbrenning i lang tid, så blir det nå vurdert å innføre kildesortering av matavfall i deler av byen.

Dette kan ha flere årsaker. En viktig årsak er at forbrenning heller ikke er en problemfri og kostnadsfri behandlingsform. Det er ofte lokaliseringsproblemer knyttet til etablering av forbrenningsanlegg, samtidig som forbrenningsanlegg fortrinnsvis bør lokaliseres på steder hvor det er mulig å utnytte energien uten for store kostnader. Avfallsforbrenning er også strengt regulert og det er store kostnader forbundet med å bygge og drive anlegg. Det vil derfor være økonomisk mest gunstig å etablere forbrenningsanlegg med en kapasitet som kan ligge godt under dagens restavfallsmengde, og samtidig kildesortere f.eks. en fraksjon som egner seg for kompostering eller utråtning med produksjon av biogass. Lett nedbrytbart avfall med høyt væskeinnhold, som f.eks. matavfall, har også lavt energiinnhold. Det gjør det også mindre attraktivt å forbrenne dette avfallet for en del forbrenningsanlegg ut fra økonomiske årsaker.

Energiutnyttelse – kapasitetsbehov og forholdet til energipolitikken

Det er i dag ikke tilstrekkelig forbrenningskapasitet til å ta unna den mengden avfall som etter hvert forventes å flyttes fra deponering til forbrenning, jf. SFTs brev av 21. oktober 2005. Det er derfor viktig at regelverket for deponiforbudet kommer på plass så snart som mulig for å sikre at de fremtidige rammebetingelsene blir gjort klare for avfallsbransjen.

Vi viser i den anledning også til Miljøverndepartementets initiativ overfor næringslivet, avfallssektoren og energimyndighetene om et felles møte om dette tema.

Biologisk-mekanisk forbehandling

SFT har vurdert hvorvidt det bør tillates deponering av restavfall som har gjennomgått en biologisk-mekanisk forbehandling. I Tyskland og Østerrike er det innført forbud mot å deponere biologisk nedbrytbart avfall som ikke har gjennomgått en biologisk-mekanisk forbehandling, og som etter behandlingen holder et høyere innhold av biologisk nedbrytbart materiale enn 18 % målt i TOC.

SFT er opptatt av at de samlede klimagassutslippene ved avfallshåndteringen reduseres som følge av forbudet, og at de foreslåtte kravene til maksimalt innhold av nedbrytbart materiale ved deponeringen overholdes. SFT finner derfor ikke grunnlag for å lempe på det generelle kravet til innhold i det som deponeres på grunnlag av slik forbehandling.

Det må også nevnes at denne forbehandlingsteknologien er en teknologi hvor vi har begrenset med erfaring fra norske klimatiske forhold. Vi vurderer det videre som uheldig å signalisere at det går an å unngå deponeringsforbudet gjennom en slik forbehandling, så fremt denne forbehandlingen ikke gir et tilfredsstillende resultat. Et slikt signal fra myndighetene kan i verste fall utløse investeringer i en teknologi som ikke gir et akseptabelt resultat. Det vil i tilfelle bidra til både sløsing med midler og til at nødvendige investeringer i annen kapasitet blir forsinket.

Behov for å gi signaler om dispensasjonspraksis

I SFTs strategi av juni 2004 antok vi at rundt 620 000 tonn avfall årlig måtte finne alternativ disponering til deponering, og at rundt 450 000 tonn av dette ville bli energiutnyttet, mens rundt 170 000 tonn ville bli materialgjenvunnet. Det er nå om lag tre år frem til deponeringsforbudet skal tre i kraft. Vi vet at det vil ta betydelig tid å bygge ut den nødvendige alternative behandlingsskapet. Det betyr at for avfallsselskap som ikke allerede har startet planleggingen av alternativ kapasitet, er det knapt med tid for å få på plass en løsning som kan være i drift til 1. januar 2009. Det kan bety at det ikke er praktisk mulig å unngå at spørsmålet om dispensasjoner fra forbudet dukker opp.

Vi ser det derfor som viktig at det allerede nå blir gitt signaler om at dette forbudet er tenkt praktisert allerede fra dag en. Det innebærer at ev. dispensasjoner må være knyttet til at avfallsselskapet har alternativ kapasitet under oppføring, alternativt har inngått kontrakt om levering til annet anlegg under oppføring. Samtidig foreslår SFT at sluttbehandlingsavgiften på avfall kan brukes som en styringsavgift i en første fase fra 2009, ved at avfall som blir deponert med dispensasjon blir ilagt en høyere avgift. Målet med dette er å sikre at avfallsbransjen etablerer alternativ kapasitet så raskt som det er praktisk mulig. Vi ser at dette er et virkemiddel som ligger under Finansdepartementet, men foreslår likevel at Miljøverndepartementet vurderer om det kan være en hensiktsmessig virkemiddelbruk for å stimulere til etablering av ny forbrenningskapasitet.

Vi viser også til at det allerede i dag er en betydelig eksport av avfall til energiutnyttelse i Sverige, og at det i den grad det er tilgjengelig kapasitet i Sverige i 2009 sikkert vil bli

benyttet som en buffer inntil egen kapasitet til energi- eller materialgjenvinning er på plass. Slik eksport er miljømessig uproblematisk, men skjer naturlig nok for egen risiko for den enkelte kommune eller virksomhet i forhold til hvorvidt det vil være tilgjengelig kapasitet ved svenske anlegg.

Deponiforbudet får konsekvenser for sluttbehandlingsavgiften på avfall

Fra ulike hold blir det hevdet at utslipp fra deponier allerede er dobbeltregulert gjennom strenge krav til drift av deponiet og sluttbehandlingsavgiften. Deponiregelverket er gjennomføring av et EU-direktiv, og er i tillegg nødvendig miljømessig regulering av deponiene. Sluttbehandlingsavgiften har ubetinget hatt en god effekt på mengden generert avfall fra næringslivet, noe vi ser på avfallsstatistikken hvor næringsavfall i mengde øker mindre enn f.eks. utviklingen i BNP. For husholdningsavfall derimot, ser vi ikke den samme utviklingen.

Hovedbegrunnelsen for avgiften på deponering av avfall har vært rettet mot utslipp av klimagassen metan, i tillegg til utslipp av miljøgifter gjennom utslipp av sigevann. Etter at deponiforbudet er innført vil utslippene av både metan og miljøgifter fortsette, men det alt vesentlige av utslippene vil være relatert til tidligere deponert avfall.

Vår foreslåtte avgrensning og praktisering av deponiforbudet mot nedbrytbart avfall medfører svært store endringer i forutsetningene fra den gang avgiften ble innført. Samtidig forventer vi etter hvert å få bedre kunnskap om utslippene gjennom sigevannet fra deponier.

Vi foreslår derfor at deponiavgiften blir utredet på nytt innen 2009, jf. også forslag ovenfor om å bruke deponiavgiften som en styringsavgift i en avgrenset periode for å sikre at det bygges ut alternativ behandlingsskapasitet.

Med hilsen

Håvard Holm
SFT-direktør

Hilde Terese Hamre
direktør for lokalmiljøavdelingen

Vedlegg: Utkast til endring av forskrift med konsekvensvurdering

UTKAST

Forslag til endring av avfallsforskriften kap. 9 om deponering av avfall.

§ 9-3. Definisjoner

Definisjonen i pkt. j) vil fortsatt være dekkende og beholdes som den står:

j)

biologisk nedbrytbart avfall: ethvert avfall som kan gjennomgå en anaerob eller aerob nedbrytning, for eksempel mat- og hageavfall, papir, kartong og trevirke,

Definisjonen i pkt. k) foreslås opphevet, da begrepet ikke lenger vil ha relevans i forskriften.

§ 9-4. Forbud mot deponering av visse avfallstyper

Følgende avfallstyper er ikke tillatt å deponere:

Gml. pkt. a) foreslås strøket sammen med definisjon k) i § 9-3

Nytt pkt. a):

biologisk nedbrytbart avfall, hvor innholdet av organisk materiale ligger over 5 % totalt organisk karbon (TOC) eller hvor avfallet har et glødetap høyere enn 5 %. For at avfall kan deponeres må det dokumenteres et lavere TOC-innhold enn 5 %, målt etter Norsk Standard NS-EN 13137 "Karakterisering av avfall. Bestemmelse av TOC i avfall, slam og sedimenter", eller et glødetap lavere enn 5 %, målt etter Norsk Standard NS 4764 "Bestemmelse av tørrstoff og gløderest i vann, slam og sedimenter". Prøvetaking skal ta utgangspunkt i et representativt utvalg av avfallet, uten at dette har blitt tynnet ut.

Forurensningsmyndigheten kan i særlige tilfeller gjøre unntak fra forbudet mot deponering av biologisk nedbrytbart avfall,